

γυνθή ἔχει ἐπιβάλη ἀπλῆν κατάκρισιν εἰς ἐνόχους τιμούτους ὅποιοι ήσαν οἱ 7 Ἐπίσκοποι. Καὶ δὲν ἐπεῖδο μηδὲν νὰ εἰσαγγέλωσιν ἐνώπιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκτροπῆς, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔδρευεν ὡς πρῶτος, μᾶλλον δὲ ως μόνος δικαστής διότι ὅσῳ ἀναίσχυντον καὶ ἀνήρ τὸ μέτωπον, ὅσῳ πεπωρωμένη καὶ ἀνήρ τον ἡ καρδία αὐτοῦ, ἥσθιαντο τὸ βάρος τῆς καινῆς ἀπεγγέλεισας, τὸ ὅποιον εἶχεν ἦδη προκαλέσει, καὶ ἀπεδειλία πρὸς τὴν οἵαν εὐθύνην τὴν ὅποιαν ἔμελλε νὰ ἐπισπάσῃ διὰ τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως παρανόμου κατὰ τῶν ποιμένων τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἡγαπημένων τοῦ λαοῦ. Άλλο προέτεινε νὰ καταδιωχθῶσι ποινικῶς. Ὅθεν ἀκεφασίσθη, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὑπογραφθέντες εἰς τὴν ἀναφοράν, θέλουν κατηγορηθῆναι τῶν τοῦ ἀνθράτου βασιλικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἔνογκοι στασιαστικοῦ λιβελλοῦ. Εἶχε δὲ ἡ αὐλὴ τὴν βαθεῖαν πεποίθησιν, ὅτι θέλουν καταδικασθῆναι, διότι δικασταὶ καὶ εἰσαγγελεῖς ἤσαν δργανα αὐτῆς ἀπὸ τῆς καταργήσεως τῶν ἀρχαίων πρανομίων τοῦ Λουδίου, οὐδεὶς κατηγορούμενος, τοῦ διποίου ἡ Κυθέρωντος ἐπειθύμει τὴν τιμωρίαν, ἡθωθη ὑπὸ τῶν ἐνόρων. Οἱ ἀπειθήσαντες ἀρχιερεῖς ἔμελλον λοιπὸν πιθανώτατα νὰ καταδικασθῶσιν εἰς καταστρεπτικὰ πρόστιμα καὶ εἰς μακράν φυλάκισιν, καὶ ἔμελλον νὰ θωρήσωσιν εὐτοχεῖς ἑαυτοὺς ἀπαλλαττόμενοι τῶν

κακῶν τούτων ἐπὶ τῷ δρόῳ τοῦ νὰ δικαιοῖξωσιν, ἐντός τε καὶ ἐκτὸς τοῦ Παρλαμέντου, τὰ βουλεύματα τοῦ ἡγεμόνος.

(Η συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλοάδιον.)

ΠΘΗ ΤΩΝ ΟΥΓΓΡΩΝ ΜΕΓΙΣΤΑΝΩΝ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Π ιδιορίθμία εἶναι ἐπίγης συγνή εἰς τὴν Οὐγγαρίαν καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐντελέστατος ἐξ τύπος τῶν Οὐγγρῶν ἐκείνων μεγιστάνων, οἵτινες, διὰ τὸν ἄλλοκοτον καὶ αὐθαίρετον αὐτῶν γαρακτήρα, εἰμποροῦν νὰ θεωρηθῶσιν ὑπέρτεροι καὶ αὐτῶν τῶν ἀρχαίων τῆς Εὐρώπης τιμαριωτῶν, ὑπῆρξεν ὁ γέρων κόμης Πολοκτάτης. Ο κόμης οὗτος διῆγεν, ως καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν ἀρχόντων ἐκείνων, ἐν τῇ βασιλικῇ αὐτοῦ ἐρημίᾳ. Βίον τοῦ διποίου δὲν ἔχομεν ιδέαν. Ποτὲ διοικητικὸς ἡ δικαστικὸς τῆς Αὐστρίας ὑπάλληλος, δὲν ἐτόλμητε νὰ πατήσῃ εἰς τὰ κτήματά του, ἡ δὲ φιλοξενία του ἦτο θυμυατή, παράδοξος, παράξενος, ως ἔξαγεται ἐκ τῶν ἐπομένων. Επειδὴ τὰ τείχη τοῦ πύργου του, διτις πάλαι ποτὲ ὑπῆρξε φρούριον τουρκικὸν, ὑψώντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀπότομου βράχου, καὶ δὲ πιθυμῶν νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν ἀληθῆ ἐκείνην γυπὸς φωλεάν, ἐπρεπε νὰ τριγυρίσῃ πολλὴν ὥραν περὶ τὸν κεκολοβωμένον αὐτὸν κώνον, διδιοκτήτης ἦθελε περάστει χειμῶνας ὅλοκλήρους χωρὶς νὰ ἔχῃ μὲ τίνα νὰ διμιήσῃ, ἀν δὲν ἐπενόει περιεργον τεχνατμα. Αμα ἤρχετο ὁ δικέμβριος μῆν, ἐστελλεν εἰς τὰς λεωφόρους τὰς ἀγούστας εἰς Γαλλικίαν διπλοσόδρους, οἵτινες συνελάμβανον πᾶσαν διεργομένην ἀμυνὴν καὶ, μὲ ὑπερβολικὴν εὐγένειαν, ἥναγκαζον τὸν κύριον αὐτῆς νὰ Ἐλλη νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν διδιοκτήτην τοῦ πύργου. Ο δὲ κόμης ὑπεδέχετο ἐν παρατάξει τὸν ἀκούσιον αὐτοῦ ξένον, δὲν ἦκουε κάμπιαν παρατήρησίν του, διέτασσε νὰ βάλωσι τὴν ἀμαξαν ὑπὸ κράτησιν, καὶ, ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι πᾶς Οὐγγρος εὐπατρίδης ἔχει τὸ δικαιώματα νὰ κρατῇ παρ' ἑαυτῷ τὸν ξένον του τρεῖς τούλαχιστον ἡμέρας, συνεκρότει, πρὸς χάριν του, χοροὺς ἀγροτικούς, μουσικὰς συμφωνίας, ἄλλας χωρικὰς διασκεδάσεις, καὶ παρεῖγεν εἰς αὐτὸν τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ κυνηγίου καὶ τῆς ἀλιείας. Οσονδήποτε σπουδαῖα καὶ ἀνήρ της ὑπόθεσις διὰ τὴν διποίαν ἔξηλθετε εἰς διοικορίαν, δι κόμης της δόξασφητος ἐπρεπε νὰ μείνετε τρεῖς ἡμέρας αἰχμάλωτος αὐτοῦ. Τοιαῦτα πρεσβεύουσιν αἱ Μαγιάροι περὶ φιλοξενίας· ἀν δὲ τυχὸν θελήσετε νὰ μείνετε διὰ πολὺν χρόνον παρ' αὐτοῖς, τοῦτο θεωρεῖται ως τιμὴ μεγάλη· πρέπει μόνον νὰ ζητήσετε συγγνώμην ἀπὸ τὸν κύριον τῆς οἰκίας διότι δὲν ἐφέρετε μαζή σας τὴν γυναικά σας, τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἑαδέλφους σας· Μεταξὺ τῶν πολλῶν τοιστῶν ἐπισκέψεων, τῶν διποίων ἡ παράτασις ὑπερβαίνει πάντας δυνατὸν δρον, ἀναρέρεται ἡ ἐπίσκεψις "Αγγλου τιγδα, διτις ἐστρώθη ποτὲ

μιαρόν ποτε τὸ ιερό τῆς θέμιδος δούρα. Νέος ἦται, ἀπὸ ἀπλοῦ δικηγόρου, ἀνηγορεύθη, ἐπὶ Καρόλου τοῦ Βασ., ἀρχιδικαστῆς τοῦ ὑπερτάτου βασιλεικοῦ δικαστηρίου, ὅχι διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ τὴν σοφίαν, ἀλλὰ διότι τὸ δικαστήριον τοῦτο προέκειτο νὰ χρησιμεύσῃ ως δργανον βουλευμάτων τὰ ἀποτα οὐδεὶς ἀγελάμβαρε νὰ ἐπιληφθῶσῃ ὁ σωλῶν εἴναι σέβας τι πρὸς τὸν τύμον ἡ ἱχροε αἰδοῖς. Ο βασιλεὺς Κάρολος Βασ., δοτις βεβαιώσε δὲν ἦτο σωδρωτ ἀνήρ, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀποβάλει ἐντελῶς τὴν συνειδητοτητὴν ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, ἐνεγκε περὶ τοῦ Ἰεφφρένος· αἱ ἀνθρωποις αὐτὸς δὲν ἔγει εἰς τὰς γράσεις, οὔτε τοῦ, οὔτε τρόπον· τοῦ γέρεσθαι, ἀντὶ πάντων δὲ τούτων ἔχει ἀγαπηταίς πλείονα ἡ δέκα ἀγασεουρμέται δρομάδες. Ὁ δι τάκωβος Βασ., οὐδὲν μετεχειρίζεται τὸν ἀνδρα, ἀλλὰ καὶ ἡγάπα αὐτὸν δέσθεν αἱ μα βασιλεύσας, ἀπηγόρευσε τὸν Ἰεφφρένην πάρεδρον τοῦ μεγάλου σφραγιδοφύλακας. Ἐπειτα δὲ, ἀγαπηταίς τὸν κτηνῶδη ζῆλον τὸν ὅποιον ἔδειξε περὶ τὴν καταδιωξίν τῶν δικαδῶτων τοῦ Μομουνθίου, ἔχειροτόησεν αὐτὸν καὶ μέγαν Σφραγιδοφύλακα ἡ καγγελάριον. Τὸ πάντων δὲ περιεργύτας εἶναι, ἔτι, ἐνῷ ἀπέβαλε τῆς ὑπηρεσίας τοὺς γυναικαδέλφους αὐτοῖς, μόνον διότι δὲν ἔδειχοτο νὰ ἐξομβωσι τὸν Προτεσταντισμό, διετήρει καὶ προῆγε τὸν Ἰεφφρένην, θαμαρτυρόμενον ὅτα, πιθανώτατα διότι οὐδὲ μεταξὺ τῶν καθολικῶν ἡδύρατον ἀραμαλύη τινὰ τοσοῦτον πρόθυμον καὶ ἀραιδη ἐκτελεστὴν τῶν εἰσθρῶν αὐτοῦ βουλευμάτων.

έπτα διλόκηρα ετη παρ' ένι τῶν Οὐγγρων μεγιτάνων.

Ο κόμης Πολοκσίς εἶχε καὶ ἄλλου τινὰ ιδιαιτερού τρόπου τοῦ νὰ ὑπανθρεύῃ τοὺς χωρικούς του. Περὶ τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου, ὅτε συγκροτοῦνται οἱ πλεῖστοι γάμοι, παρέτασσεν, ἐν τῇ μεγάλῃ αἴθουσῃ τοῦ πύργου του, εἰς δύο στήγους, τοὺς γαμέρους καὶ τὰς νύμφας, καὶ ἔπειτα, ἐπιθεωρῶν αὐτοὺς, καθὼς ὁ Ναπολέων ἐπεθεώρει τὰ στρατεύματά του. « Εσένα, Γιάννη, » ἔλεγε « σ' ἔταιράζει ἡ Μαρία. Διὰ ἐτένεν, » Ανδρέα, εἶναι καλὴ ἡ Ἀννα, » καὶ οὗτο καθεξῆς. Τὰ ζευγάρια μετέβαινον εἰς τὴν ἐκκλησίαν στιχηδὸν, ὃ ἐφημέριος τὰ ἐστεφάνωνε καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωνε διὰ τῆς γινομένης εἰς ἔκκαστον διωρεᾶς μιᾶς ἀγελάδος καὶ ὀλίγης ἀργυρίου. « Αν τύχῃ καὶ ὁ Ἀνδρέας δὲν ἥρεται τὴν Ἀνναν καὶ ἐπροτίμα τὴν Ελένην, ἔτρωγε πρῶτον εἰκοσιπέντε εἰς τὴν ἡχήν καὶ ἔπειτα ὃ κόμης τὸ δέδει τὴν Ελένην, λέγων δὲ τὰς τῆς δοκιμασίας ἐκείνης δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν στερεότητα τοῦ ἔρωτός του. Ο τυραννικώτατος οὗτος τῶν ἀρχώντων ἐπανέστη εἰς ἐπανέστη εἰς τὸν πρώτων κατατῆς Αύστριας, ἀποθνάντην δὲ ἀπὸ πυρετοῦ τὸν ὄποιον ἐπαθεν ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ τῷ 1848, κατέλιπεν εἰς τὸν μὲν αὐτοῦ τὰ κτήματα καὶ τὸ δικαίον του.

Καὶ ἐπειδὴ δὲ λόγος περὶ τῆς ιδιοτέρηθρίας τῶν Μαγιάρων, θέλω ἀναφέρει ἔτι τὸν γαμβρὸν τοῦ γέροντος κόμητος, τὸν βαρώνον Ούοιστρινον, τὸν ὄποιον συνέπεσεν ἐπίσης νὰ γνωρίσω καλῶς. Ο Βαρώνος αὐτὸς Ούοιστρινος, μιτάνθρωπος εὐφυέστατος, γαλιέστατος καὶ ιδιοτροπώτατος, ὑπῆρξε πολυθρύλητος διὰ τὰ συμβεβηκότα αὐτοῦ εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Εὐρώπης, ἔζησε πολὺν καιρὸν εἰς Ρόμην, εἰς Φλωρεντίαν, εἰς Οὐγγένην, καὶ ἀπὸ τῶν πολλῶν ἐκείνων περιηγήσεων ἐπανῆλθε φέρων χαρακτῆρα ὄποιον εἰς οὐδένα ἄλλον ἀνθρώπον εἶδον, τὸν χαρακτῆρα τοῦ κυνικοῦ πλάνου. Ήτο δὲ ἀξιοπρεπής καὶ εὐγενής ὡς Αγγλος ἀνωτέρας τάξεως, στωμύλος εὔρυτης ὡς Γάλλος, ἀλλὰ συγχρόνως ἄγριος καὶ θηρώδης εἰς τὰς περὶ τοῦ κότου κρίσεις του· καὶ ἐνὶ λόγῳ ἀνοστότατος ἀνθρώπος. Ωμὸς ταπεινὴ τῇ φωνῇ, ἔκολακευεν ἀδικκόπως τοὺς ἄλλους καὶ περιέπαιζεν ὅλους δισὶς ἔκολακευεν. Δὲν εἶδον ἀνθρώπου πρετερεύοντα μεγαλητέραν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα περιφερόνταν· τὸ φίλτατον αὐτοῦ ἀξιωματῆτον δὲν ὄπάρχει ἀνθρώπος ἀπρόθυμος νὰ πωληθῇ, καὶ γυνὴ ἐπιστης· « οἱ τιμαὶ μόνον » προσέθετε, « διαφέρουσιν. » Καὶ ἡτο μὲν ἐλευθεριώτατος εἰς διπερβολήν, ἀλλ' εἶχε πάντοτε τὴν πρόνοιαν νὰ ἐξευτελίζῃ τὸν λαμβάνοντα· ὥστε αἱ γυναῖκες, καὶ αὐταις ἐκεῖναι δισὶς μάλιστα ἐφιλοδωροῦντο ὅπ' αὐτοῦ, τὸν ἀπειστρέφοντο. « Ενθυμοῦμαι δὲ τὸ κούστα αὐτὸν διηγούμενον εἰς Φλωρεντίαν τὸ λαμπρότερον, ὡς Ἐλεγκτής, κατόρθωμα τῆς ζωῆς του. « Ολη· ἐκείνη τὴν ἐπέρχεν εἶχεν ὑποστηρίξει, διὲ ἀπείρων ἐπιγειρημάτων καὶ ἀνεκδότων, τὸ ἀγαπητόν του θέμα, δὲτι δηλασθῇ ἀρετὴ δὲν ὄπάρχει, καὶ ἔτι ὀλιγώτερον χαρακτήρατων καὶ ἀφιλοκερδῆς, καὶ δὲτι « δολος » οἱ ἀνθρώποι εἶναι ἐπιδεκτικοὶ διαφθορᾶς, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἥξεται τις πῶς πρέπει νὰ τοὺς σαγηνεύσῃ.

— « Οὐδεὶς λοιπὸν » τὸν εἶπον « εἶναι, καθ' ὑμᾶς, ἀνεξάρτητος. »

— « Όγι· » ἀπήντησεν κάνειας ξαρτησία δὲν ὄπάρχει. »

— « Πῶς! εἰς κανένα, οὐτε εἰς τὸν πλούτιον, οὐτε εἰς τὸν θαυμόν. »

— « Οὐδεὶς εἶναι ἀνεξάρτητος σᾶς βεβαιῶ τοῦτο ἐξ οἰκείας πείρας. »

— « Άλλ' ὁ πρωθυπουργός, ήπαθτω, εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπὸ ὑμᾶς. »

— « Σᾶς ζητῶ συγγράμμην. Πᾶς ἀνθρώπος ἔχει ἐπιθυμίας καὶ ἀνάγκας· ἡ τέχνη εἶναι νὰ τὰς μαντεύετε καὶ νὰ διηγήσητε νὰ τὰς θεραπεύετε. »

— « Λοιπὸν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ αὐτός; »

— « Βεβαιῶς καὶ ὁ αὐτοκράτωρ. Εγὼ τὸν διέφευρα, ἦ, ἀν θέλετε, τὸν ἐδελέασα. »

— « Ύμεῖς; »

— « Ναι ἔγω! »

— « Τὸν αὐτοκράτορα; »

— « Μάλιστα, τὸν αὐτοκράτορα. »

— « Καὶ μὲ πόσον θαυμασίαν βεβαιότητα τὸ λέγετε! »

— « Τὸ λέγω, διότι εἶναι ἀληθέστατον. Ἐδελέασα τὸν αὐτοκράτορα Φραγκίσκον, ἀμα εῦρα τὴν ἀδυνατίαν του. Ἡξεύρετε δὲτι ἐν τῇ νεότετί μου ἦμην, κατὰ δυστυχίαν, κακὴ κεφαλή, καὶ, τῷ 1792, ὃν ἀξιωματικὸς τῶν Ούτταρων, ἐπράξα τὸ μέγιστον ἀμάρτημα τοῦ νὰ παρουσιάσω, ἐν ὄνόματι τοῦ σώματος τῶν ἀξιωματικῶν, ἀναφορὰν εὐπειθεστάτην, εὐλαβεστάτην καὶ εὐγενεστάτην, διὰ τὴν ὄποιαν διως ἀποδοκιμασθεῖσαν ἐφυλακίσθην· καὶ τῇ ἀληθείᾳ δεκτίως, καθάπτι, διὰ τῆς ἀγαροφῆτες ἐκείνης, κατήγγειλα πολλὰς καταχρήσεις, τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ἀνοτότερον καὶ ἐγκληματικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Άλλ' ἐπειτα ὃ ἀγαθὸς κύριός μου καὶ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος ἡμέρακτε νὰ μὲ συγχωρήσῃ καὶ νὰ λημασοῦῃ τὸ ἔγκλημά μου· τοσοῦτον δὲ ἐφάνη εὐμενῆς ὥστε καὶ μὲ ἐπεισέρθη ποτὲ εἰς τὸν πύργον μου, καὶ διενυκτέρευσεν ἐν αὐτῷ. μεταβαίνων εἰς Κρατίαν. Υποθέτετε δὲτι ἡ δεξιωτικὴ ὑπῆρξε λαμπρὰ καὶ δὲτι τὸ ταμεῖον μου ἐκενώθη βασιλικῶς εἰς τιμὴν τῆς Α. Μ. Τὸ δὲ ἐσπέρας, ἀπογωρήσαντος τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτοῦ, παρεκάλεσα, διὰ τῆς Α. έξ. τοῦ μεγάλου θαλαμηπόλου, τὴν Α. Μ. νὰ μὲ ἐπιειρέψῃ δλίγων στιγμῶν συνέντευξιν. Εἶχεν ἔλθει τηρόντει ἡ ὥρα νὰ ἐπιγειρήσω τὴν λαμπροτέραν δοκιμασίαν μου καὶ νὰ βεβαιωθῶ ἀν ὁ θρόνος καὶ τὸ διάδημα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς δύστεως ἥνται ἐν σκέπῃ τῆς διαχθορᾶς. « Αν εἶσθε εἰς τὴν θέσιν μου· τί τὴν ἀρετὴν ἀρέσει, κύριοι;

— « Εἰπέτε μας τώρα τί ἐπράξατε ὑμεῖς; »

— « Τὸ πρόβλημα δὲν σᾶς φαίνεται εὐδιάλυτον, νομίζω. Τίσου τί ἐπράξα. Ήπον εἰς τὸν θαλαμηπόλον δὲτι ἔχει σπουδαιοτάτην διακοίνωσιν νὰ κάμω εἰς τὸ αὐτοκράτορα. Μὲ ἀπήντησαν ἐκ μέρους τῆς Α. Μ. δὲτι ἐξεδύστο καὶ δὲτι μὲ παρέγγελλε νὰ κάμω τὴν δικαιονοσίν μου εἰς τὸν μέγαν θαλαμηπόλον αὐτόν. « Οὐσι εἶθετα εἰς τὸν τελευταῖσν τοῦτον, δὲτι, διὰ τὴν ἀπειρόστετον ἀφοσίωσιν τὴν δύστεων τρέφω πρὸς τὴν

Α. Μ. Θελήσας νὰ μὴ ἀμελήσω τι τὸ δυνάμενον νὰ καταστήσῃ τὴν ὑποδοχὴν ἀξίαν τοῦ ἡγεμόνος, προσδιώρισα 100,000 φιορινίων διὰ φωτογυασίκας καὶ πυρετογήματα· διτέρως ὁ ἐπιχρήστης δὲν ἐπιτρέπει νὰ γίνωσκε τὰ πυροτεχνήματα, διὰ τὸν κίνδυνον τὸν ὄποιον γίνοντα νὰ τρέξωσιν αἱ καλάμιναι στέγαι τοῦ χωρίου καὶ διὰ τελευταῖον, θεωρῶν τὴν χρηματικὴν ἔκτην ποσότηταν ὡς ἱερὸν, ἔνεκα τοῦ εἰδίκου καὶ τῶν βασιλικοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἡτο προσδιωρισμένη, ξέτευσε τὴν ἀξίαν νὰ ἔλθω νὰ καύσω τὰ τραπεζογραμμάτια μου ἐν αὐτῷ τῷ καιτῶν τοῦ μονάρχου, ἐν εἴδει φωτογυασίας. Οὐ θαλαμηπόλος, ὅποιας μεγαλώς, ἐπικειται νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὴν Α. Μ. τὴν εὐλαβεστάτην ταύτην πρόσωσίν μου, καὶ ἐπεκνῆθεν ἀμέσως ἀναγγέλλων, διὰ τὸ Α. Μ. κατενύχθη πολὺ ἀπὸ τὸ ἀκουστικό, διὰ ἐδέχετο τὴν θυσίαν μου καὶ ἐπιτρέπει νὰ εἰσελθω, συνεπαγόμενος, ἐγνοεῖται, καὶ τὰ φιορίνιά μου. — Εἶναι παλαιός τρελλός, προσέμηχεν ἀυτοκράτωρ· πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστῶμεν. Αἱ φέρη τὰ τραπεζογραμμάτια του... καὶ ἡμεῖς πάλιν δὲν τὰ κάιομεν. — Βιέσπετε, ἔξηκολούμητεν ὁ μισάθρωπος μετιών, τοῖσιν τὰς γεῖας καὶ καταβιβάζων ταπεινῶς τὴν κεφαλήν, διὰ ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ δειλεάτω τὸν αὐτοκράτορά μου, νὰ διαφθείρω τὸν βασιλέα μου καὶ νὰ βιβλιώθω σίκαθεν διὰ εἰμ πορεῖ καὶ αὐτὸς νὰ πωληθῇ, καθὼς ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι.

ΠΟΙΗΣΙΣ. ΩΔΗ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

—
Eἰς Ἑρωτα.

Εἰς ἥδα μίαν μέλισσαν
Τυνώτασσαν δὲ Ήρως
Δὲν εἰδε, καὶ εἰς τὸν δάκτυλον
Ἐπρώθι εἰς ἔνα μέρος.
Πᾶ πῶ! εὐθὺς ἐφώναξε,
Τὰς χεῖρας του πατάξει,
Καὶ πρὸς τὴν χριτόβρυτον
Μητέρα του πετάξει.
Ἐγάθην! κράζει, μῆτέρ μου,
Ἐγάθην! ἀποθνήσκω!
Πονῶ, πονῶ! καὶ φάρμακον
Τοῦ πόνου δὲν εὑρίσκω.
Μὲ ἐκέντρωσ' ἐν ζωύφιον,
Τὸ πτερωτὸν ἔκεινο,
Οποῦ τὸ λέγουν μέλισσαν!
Εἰπέ μου, τί νὰ γίνω!
Ἡ δὲ ώραιοπρόσωπος,
Ροδόστομος Κυθήρα,
Μὲ γέλωτα τοῦ Ἑρωτος
Κυττάζουσα τὴν χεῖρα,

Ἄν δὲ κεντρῶσα μέλισσα
Πονῇ, τὸν λέγει, τότον,
Τὰ δέλη δύμως, τέκνον μου,
Τὰ ιδιαῖς σου, πόσον;

Σοφ. Κ. Καρύδης.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΦΑΝΓΑΣΜΑ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ. Πολλοὶ ήκουσαν ἵσως μέχρι τῆς σήμερον, περὶ προλήψεως τίνος ἐπιπολαζόμενης μεταξὺ τοῦ λαοῦ τῆς Ηρουσίας, ἢτοι περὶ γυναικός τίνος λευχείμονος, ἐμφανιζομένης συνήθως εἰς τὰ ἐν Βερολίνῳ βασίλεια, κατὰ τὴν παραμονὴν μεγάλου τινὸς συμβάματος, ἀφορῶντος τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν. Η γυνὴ αὕτη ἐφάνη τὸ 1840, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Φρεδερίκου Γουλιέλμου τοῦ Γ'. Ο δὲ λαός προσέθετε διὰ δοάκις ἡ λευχείμων αὐτὴ κυρία φορεῖ ἐνδύματα κατάλιπκον, ἡ ἐμφάνισίς της θεωρεῖται ὡς οἰωνός ἀριστος ἐὰν δύνως τὰ χειρόκτικα, της εἶναι μαύρα, ἡ βασιλική οἰκογένεια πρέπει νὰ προστιματίῃ εἰς τὸ νὰ μποκύψῃ εἰς τι δυστύχημα. Εφημερίς τις τῆς Μαγδεβούργης ἀνήγγειλεν ἐσχάτως μετά σπουδαιότητος, διὰ τὴν λευχείμων κυρία ἐφάνη εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βερολίνου τὴν νύκτα τῆς 10 τοῦ παρελθόντος Ἀπρίλιου, εἰς στρατιώτην φρουροῦντα ἐν τῇ αἰθουσῇ τῶν Ἐλβετῶν. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ στρατιώτου, ἡτοις κατεγράφη ἀμέσως ἐν πρωτόκολλῳ, ἡ γυνὴ αὕτη παρουσιάσθη ἐμπροσθέν του αἰφνιδίως, καὶ διέβη διὰ τῆς αἴθουσῆς. Ο στρατιώτης ἐφώναξε τρίς, τέλος εἰ! καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀπεκρίθη, τὴν κατεδίωξε μὲ τὸ λογγισφόρον του διπλού ἀλλ' ἐν τασσούτῳ τὸ φάντασμα ἐγένετο ἀρχαῖον. Δὲν λέγει ἡ ἐφημερίς ἐὰν διαστιχία τῆς λευχείμονος. Όσοι πρακτολουθοῦσι τὴν Αὐλὴν τοῦ Βερολίνου εἰς τὸν ἀδιέξοδον λαβύρινθον τῶν Γερμανικῶν ὑπαθέσεων, ἥθελον βεβαίως πορειθῆ ἐκ τῆς μυτηριώδους ταύτης ἐμφανίσεως, ἔνδειξεν τινὰ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἀγώνων εἰς αὖς ἀπεδύθη πρὸ τριῶν ἐτῶν δὲ τὸν ἡγεμόνων τῆς Ηρουσίας.

Υ. Γ. Παράδοξος οὐμπτωσίες! Τὴν εἰδησιν ταύτην ἀνεγνώσαμεν εἰς τὰς προτελευταίας Γαλλικὰς ἐφημερίδας· αἱ δὲ τελευταῖαι ἀναγγέλλουσιν διτεῖς ἐγένετο ἀπόπειρα διλοφονίας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Προυσίας!

ΜΕΓΑΣ ΑΔΑΜΑΣ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ. Ο πολύτιμος οὗτος λίθος, οὗτοις στολίζει σήμερον τὸ αὐτοκρατορικὸν σκῆπτρον τῆς Ρωσίας, ἀνῆκε κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Ναδίρ Σάχην, καὶ εἶναι εἰς τῶν δύω δύγχωδεστάτων ἀδαμάντων οἵτινες ἐλάμπρινον τὸν θρόνον τοῦ κατακτητοῦ τούτου ὀνομάζοντο δέ, ὁ μὲν ηὔιος τῆς ήμέρας, ὁ δὲ σελήνη τῶν ὀρέων. Οταν δὲ Ναδίρ Σάχης ἐδο-